

Въпрѣки тия налудничеви постѣпки на Вълчана, селянитѣ виждаха, че дружеството работи добрѣ, имаха полза отъ него и бѣха доволни. Но истинска радостъ обзе всички, когато дружеството рѣши да купи обща вършачка за селото. Люляково се развълнува. Поржчката бѣше направена вече, но мнозина още не можеха да повѣрватъ, че това е възможно. Неволно погледитѣ на всички се обръщаха пакъ къмъ Вълчана. Питаха го постоянно, наистина ли е поржчана машината и кога ще дойде. Вълчанъ чувствуваше силата си и скѣпѣше думитѣ си. И нѣкой, било за да го поядоса, било за да го накара да се изкаже по-ясно и да ги увѣри по-добрѣ, прѣсторено се съмнѣваше въ цѣлата работа около вършачката и просто на просто казваше, че тя никога нѣма да дойде.

— Може и да не дойде пъкъ! — ядосваше се наистина Вълчанъ. — Воля ми е най-послѣ. Ако искамъ — ще дойде, ако не — нѣма да дойде.

Тия думи огорчаваха всички. Вълчанъ скоро се смияваше или пъкъ разбираше, че се шегуватъ, и като мушкаше доста силничко невѣрващия Тома, добродушно говорѣше:

— Потрай, чловѣче, потрай! Ще дойде. Ще ви купя дѣдо ви Вълчанъ и една вършачка, че да го споменавате.

Той даваше и най-голѣми подробности. Поржчката е направена въ Германия. Фабриката работи бързо, но прѣнасянето било трудно. Отъ Германия въ Австрия, послѣ въ Сърбия, по Дунава, по море, по желѣзници.

— Дълъгъ пѣтъ—завършваше—Вълчанъ. Врѣме трѣбва за това. И азъ бързамъ, но ще трѣбва да се почака. Но за харманъ азъ ще ви я докарамъ, не бойте се! . .

Едно особено събитие се случи наскоро и всички трѣбваше да повѣрватъ, че наистина вършачката ще дойде и ще дойде скоро. Пролѣтнитѣ сѣитби отколѣ бѣха привършени и по Гергьовъ-денъ настѣпиха по-сво-